

"মৰমৰ সন্তান সকল :- বিজয়ী ৰত্ন হ'বৰ কাৰণে জীৱন্তে মৰি দেহী-অভিমানী হৈ পিতাৰ ডিঙিৰ মালা হ'বৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰা।"

প্ৰশ্ন :- স্বদৰ্শন চক্ৰৰ ৰহস্য স্পষ্ট হওঁতেও সন্তান সকলৰ ধাৰণা ক্ৰম অনুসৰি হয় - কিয়?

উত্তৰ :- কিয়নো এই নাটক বহুত নিয়ম অনুসৰি বনোৱা হৈ আছে। ব্ৰাহ্মণেহে ৮৪ জন্মক বুজি স্মৰণ কৰিব পাৰিব কিন্তু মায়াই ব্ৰাহ্মণকহে স্মৰণত বিঘ্ন ঘটাই, ক্ষণে - ক্ষণে যোগ ভাঙি দিয়ে। যদি এক সমান ধাৰণা হৈ যায়, সকলো সহজে পাছ হৈ যাব তেন্তে লাখৰ মালা হৈ যাব সেয়েহে ৰাজধানী স্থাপন হোৱাৰ কাৰণে ক্ৰম অনুসৰি ধাৰণা হয়।

গীত :- মৰণ হওক তোমাৰ পথত....

ওম্ শান্তি। সন্তান সকলে গীত শুনিল। এইয়া হ'ল জীৱন্তে মৰি জন্ম হোৱাৰ কথা। মানুহে যেতিয়া শৰীৰ ত্যাগ কৰে তেন্তে দুনিয়া শেষ হৈ যায়, আত্মা বেলেগ হৈ যায় গতিকে না মামা, না খুৰা একোৱেই নাথাকে। কোৱা যায় - এওঁ মৰি গ'ল অথাৎ আত্মা গৈ পৰমাৰ্হাৰ ওচৰ পালেগৈ। বাস্তৱত কোনো নাযায়। কিন্তু মানুহে ভাবে যে আত্মা পুনৰ গ'লগৈ বা জ্যোতি জ্যোতিত মিলি গ'ল। এতিয়া পিতা বহি লৈ বুজাই - এইটো সন্তান সকলে জানে যে আত্মাক পুনঃ জন্ম ল'বয়ে লাগিব। পুনঃ জন্মকেই জন্ম-মৰণ বুলি কোৱা হয়। পিছত যিবোৰ আত্মা আহে, হ'ব পাৰে এটা জন্মই ল'ব লগীয়া হ'ব পাৰে। বচ্, সেইটো এৰি আকৌ পুনৰ গুছি যাব। পুনঃ জন্ম লোৱাটোও বহুত গধুৰ হিচাপ-কিতাপ আছে। কোটি মনুষ্য আছে এজন-এজনৰ বিস্তাৰটো ক'ব নোৱাৰিব। এতিয়া তোমালোকসন্তান সকলে কোৱা যে - হে বাবা, আমাৰ দেহৰ যিবোৰ সম্বন্ধ আছে সেই সকলো বোৰ এৰি এতিয়া আমি তোমাৰ ডিঙিৰ মালা হ'বলৈ আহিছো অৰ্থাৎ জীৱন্তে আপোনাৰ হ'বলৈ আহিছো। পুৰুষাৰ্থ শৰীৰ সহিত কৰিব লাগিব। অকলশৰীয়া আত্মাই পুৰুষাৰ্থ কৰিব নোৱাৰে। পিতা বহি লৈ বুজাই - যেতিয়া ৰুদ্ৰ যগ্য ৰচনা কৰা হয় তেতিয়া তাত শিৱৰ চিত্ৰ ডাঙৰকৈ মাটিৰে বনাই আৰু অনেক শালগ্ৰামৰ চিত্ৰ মাটিৰে বনাই। এতিয়া সেইয়া কি ধৰণৰ শালগ্ৰাম হয় যাক বনাই আৰু পুনৰ তেওঁৰ পূজা কৰে? শিৱক জানে যে এওঁ পৰমপিতা পৰমাৰ্হা হয়। শিৱকেই মুখ্য ৰাখে। আত্মাবোৰটো ধৰ আছে। গতিকে তেওঁলোকেও শালগ্ৰাম বহুত বনাই। ১০ হাজাৰ অথবা ১ লাখো শালগ্ৰাম বনাই য় সদায় বনাই আৰু ভাঙিলে আকৌ বনাই। বহুত কষ্টকৰ হয়। এতিয়া

তেওঁ না পুজাৰী, না যগ্য ৰচোঁতা সকলে জানে যে এওঁ কোনো হয়। কি ইমান সকল আত্মা পূজনীয় যোগ্য হয়? নহয়। ভাল বাৰু, ধৰি লোৱা ভাৰতবাসীয়ে ৩৩ কোটি শালগ্ৰাম বনালে, সেইটোও হ'ব নোৱাৰে কিয়নো সকলোৱেটো পিতাক সহায় নকৰে। এইটো বহুত গুঢ় কথা হয় বুজিব কাৰণে। চাৰি পাঁচ লাখ টকা খৰচ কৰে ৰুদ্ৰ যগ্য ৰচনা কৰিবলৈ। ভাল বাৰু, এতিয়া শিৱ হ'ল পৰমপিতা পৰমাত্মা ঠিক বাৰু বাকী শালগ্ৰাম ইমান সকল কেনেধৰণৰ সন্তান হয়, যাক পূজা কৰা হয়? এই সময়ত তোমালোক সন্তান সকলেহে পিতাক জানা আৰু সহায়ক হোৱা। প্ৰজাইও সহায় কৰে নহয়। শিৱবাবাক যিয়েই স্মৰণ কৰে, তেওঁ স্বৰ্গলৈ আহি যাব। লাগিলে জ্ঞান কাৰোবাক নিদিয় যদিও স্বৰ্গলৈ আহি যাব। তেনেধৰণৰ কিমান আছে! কিন্তু মুখ্য ১০৮ হয়। মম্মাক চোৱা কিমান জবৰদস্ত ৰত্ন হয়। কিমান যে পূজা কৰা হয়! এতিয়া তোমালোক সন্তান সকল দেহী-অভিমানী নিশ্চয় হ'ব লাগিব। জন্ম-জন্মান্তৰ তোমালোক দেহ-অভিমানী হৈ আছিল। কোনো মানুহ এনেকৈ নক'ব যে মই আত্মা পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্তান হয়। সন্তান হয় যদি তেওঁৰ সম্পূৰ্ণ জীৱনী জানিব লাগে। পাৰলৌকিক পিতাৰ জীৱনী বহুত জবৰদস্ত হয়। গতিকে সন্তান সকলে কয় এতিয়া জীৱন্তে মৰি বাবা আমি আপোনাৰ ডিঙিৰ মালা নিশ্চয় হ'ম। আত্মাবোৰৰো ডাঙৰ-ডাঙৰ মালা আছে। সেইদৰে আকৌ মনুষ্য সৃষ্টিৰো ডাঙৰতকৈ ডাঙৰ মালা আছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা হ'ল মুখ্য। এওঁক আদম, আদি দেৱ, মহাবীৰ বুলিও কয়। এতিয়া এইয়া বহুত গুঢ় কথা হয়।

তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি সকলো আত্মা এক নিৰাকাৰ পিতাৰ সন্তান হয় আৰু এইয়া গোটেই মনুষ্য সৃষ্টিৰ গোটেই বংশ হয় যাক বংশবৃক্ষ (Genealogical tree) বুলি কোৱা হয়। যেনেদৰে উপনাম আছে নহয় - আগৰুৱাল, পিছত তেওঁৰ পুত্ৰ নাতি আগৰুৱালেই হ'ব। বংশবৃদ্ধিৰ চিত্ৰ বনাই নহয়। এজনৰ পৰা বাঢ়ি-বাঢ়ি ডাঙৰ গছ হৈ যায়। যিবোৰ আত্মা আছে সেই সকলোবোৰ শিৱবাবাৰ ডিঙিৰ মালা হয়। তেওঁতো অবিনাশী হয়। প্ৰজাপতি ব্ৰহ্মাৰো আছে। নতুন সৃষ্টি কেনেদৰে ৰচনা কৰা হয়, কি প্ৰলয় হৈ যায় নেকি? নহয়। দুনিয়া চলিয়েই থাকে কেৱল যেতিয়া পুৰণি হৈ যায় তেতিয়া পিতা আহি তাক নতুনকৈ বনাই। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা যে আমি নতুনতকৈ নতুন আছিলো। আমাৰ আত্মা পৱিত্ৰ নতুন আছিল। শুদ্ধ সোণ আছিল, তেওঁৰ পৰা আমি আত্মাবোৰক গহনাও (শৰীৰ) সোণৰ পাইছিলো, তেওঁক কাঁয়া কল্পতৰু বুলি কোৱা হয়। ইয়াত মানুহৰ গড় আয়ুস ৪০-৫০ বছৰ থাকে। কাৰোবাৰ বেছিতকৈ বেছি ১০০ বছৰ হয়। তাত তোমালোকৰ আয়ুস গড়ে ১২৫ বছৰতকৈ কম নহয়। তোমালোকৰ আয়ুস কল্প বৃক্ষৰ সমান বনাই। কেতিয়াও অকাল মৃত্যু নহয়। তোমালোক আত্মাবোৰ শিৱবাবাৰ সন্তান হয়,

ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নিশ্চয় ব্ৰাহ্মণ জন্ম হ'ব, তেওঁৰ পৰা পিছত প্ৰজা ৰচনা কৰা হয়। প্ৰথমে-প্ৰথমে তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা ব্ৰহ্মাৰ মুখবংশাৱলী। শিৱবাবা এজনেই হ'ল আকৌ মাতা ক'ত? "ইয়াত বহুত গূঢ় ৰহস্য আছে। মই এওঁৰ দ্বাৰা আহি তোমালোক সন্তান সকলক তুলি (Adopt) লওঁ। গতিকে তোমালোক পুৰণি দুনিয়া পৰা জীৱন্তে মৰি যোৱা। তেওঁলোকে যাক তুলনিয়া কৰে সেইয়া ধন দিব কাৰণে কৰে। পিতাই তুলি লয় স্বৰ্গৰ আশীষ দিব কাৰণে, যোগ্য বনাই। লগত লৈ যাব সেয়েহে এই পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা জীৱন্তে মৰিব লাগে। গৃহস্থ পৰিবাৰত থাকিও পৱিত্ৰ হৈ পিতাৰ হ'ব লাগে। আমি তাৰ বাসিন্দা হয় পিছত সত্যযুগত সুখৰ অভিনয় কৰিছিলো। এই কথাবোৰ পিতাই বুজাই। শাস্ত্ৰত এইবোৰ নাই। এতিয়া পিতা বহি লৈ তোমালোক আত্মাবোৰক পৱিত্ৰ বনাই আছে। আত্মাৰ ময়লা উলিয়াই। তোমালোকে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰিছা। তেওঁলোকে আকৌ চন্দ্ৰকৰ কথা বহি বনালে। বাস্তৱত কথা ইয়াৰ হয়। তোমালোকে ব্ৰহ্মাওৰ পৰা লৈ গোটেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ বাতৰি পাই যোৱা। পিতা এবাৰেই আহি বুজাই। সন্যাসী সকল পুনঃ জন্ম লৈয়ে থাকে। এওঁ আহিল আৰু সন্তান সকলক পঢ়ালে। বঢ়। এইটো নতুন কথা হৈ গ'ল। শাস্ত্ৰত এই কথাবোৰ নাই। এইয়া বহুত ডাঙৰতকৈ ডাঙৰ কলেজ হয়। নিয়ম হ'ল এক সপ্তাহ ভালদৰে বুজিব লাগিব। ভাটাত বহিব লাগিব। গীতা পাঠ অথবা ভাগৱত পাঠো এক সপ্তাহ ৰাখে নহয় নে, গতিকে সাতদিন ভাটাত বহিব লাগিব। বিকাৰীটো সকলোৱে হয়, লাগিলে সন্যাসী সকল ঘৰ পৰিবাৰ এৰি নিৰ্বিকাৰী হয় তথাপিও জন্ম বিকাৰৰ পৰা লৈ পিছত নিৰ্বিকাৰী হ'বৰ কাৰণে সন্যাস কৰে। কোনোৱে পুনঃ জন্মকো মানে কিয়নো উদাহৰণ দেখে। কোনো বহুত বেদ-শাস্ত্ৰ পঢ়ি-পঢ়ি শৰীৰ ত্যাগ কৰে গতিকে সেই সংস্কাৰ অনুসৰি পিছত জন্ম লয়, সেয়েহে সৰু কালতেই শাস্ত্ৰ অধ্যয়ন হৈ যায়। জন্ম লৈ নিজকে অপৱিত্ৰ ভাবি পিছত পৱিত্ৰ হ'বৰ কাৰণে সন্যাস গ্ৰহণ কৰে। তোমালোক এবাৰেই পৱিত্ৰ হৈ দেৱতা হোৱা। তোমালোকে আকৌ সন্যাস কৰিব লগীয়া নহয়। গতিকে তেওঁলোকৰ সন্যাস আধৰুৱা হ'ল নহয় জানো। এই কথা নিজেও বুজি নাপায়। পিতা বহি লৈ বুজাই। তেওঁ হ'ল উত্তমতকৈও উত্তম পিতা, যাৰ তোমালোক সন্তান হৈছা। এইয়া স্কুলো হয়, সদায়ে নতুন-নতুন কথা উলাই থাকে। কয় আজি গূঢ়তকৈও গূঢ় কথা শুনাম। নুশুনিলে ধাৰণা কেনেকৈ হ'ব? এতিয়া পিতা বহি লৈ বুজাই তোমালোক মোৰ হৈছা গতিকে শৰীৰৰ মোহ ত্যাগ কৰা, মই পথপ্ৰদৰ্শক হৈ আহিছো পুনৰ লৈ যাবলৈ। তোমালোকহ'লা পাণ্ডৱ সম্প্ৰদায়। তেওঁলোক শাৰীৰিক পাণ্ডা হয়, তোমালোক আত্মিক পাণ্ডা হয়। তেওঁলোকে শাৰীৰিক যাত্ৰালৈ লৈ যায়। তোমালোকৰ হ'ল আত্মিক যাত্ৰা। তেওঁলোকেটো পাণ্ডৱক অস্ত্ৰ দি, যুদ্ধৰ বাকৰিত দেখুৱায়। এতিয়া তোমালোক সন্তান সকলৰ মাজতো শক্তি লাগে। বৃদ্ধি হৈ

গৈ থাকিব গতিকৈ শক্তিও বঢ়ি গৈ থাকিব। গতিকে পিতা বহি লৈ বুজাই যে মই তোমালোকক কোলাত লৈছোঁ এই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সেয়েহে এওঁক মাত-পিতা বুলি কোৱা হয়। এইটো সকলোৱে কয় তুমি মাত-পিতা আমি সন্তান তোমাৰ। ভাল বাৰু, তেওঁকটো ভগৱান পিতা বুলি কোৱা যায়। ভগৱান মাতা বুলি কোৱা নহয়। তেন্তে মাতা বুলি কিয় কয়? মানুহে আকৌ জগদম্বাক মাতা বুলি ভাবি লয়। কিন্তু নহয়, তেওঁৰো মাত-পিতা আছে, তেওঁৰ মাতা তেন্তে কোন হয় বাৰু? এইটো বহুত গূঢ় কথা হয়। গায়ন আছে কিন্তু ঠিৰাং কৰি কোনে বুজাব? তোমালোকে জানা যে এওঁ মাত-পিতা হয়। প্ৰথম হয় মাতা। বৰোবৰ তোমালোক এই ব্ৰহ্মা মাতা ওচৰলৈ প্ৰথমে আহিব লাগিব। এওঁৰ ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰি তোমালোকক তুলি লওঁ, সেয়েহে এও মাত-পিতা হ'ল। এই কথাবোৰ কোনো শাস্ত্ৰতে নাই। এইয়া পিতা বহি লৈ বুজাই - কেনেদৰে তোমালোক মুখ বংশাৱলী হোৱা। মই ব্ৰহ্মা মুখৰ দ্বাৰা তোমালোকক ৰচনা কৰোঁ। কোনো ৰজা হয়, ক'ব মুখৰ দ্বাৰা তোমাক কৈছোঁ তুমি মোৰ হোৱা। এইয়া আত্মাই কয়। তথাপিও তেওঁক মাত-পিতা বুলি কোৱা নহয়। এইয়া বহুত আশ্চৰ্য জনক কথা হয়। তোমালোকে জানা যে আমি শিৱবাবাৰ হৈছোঁ গতিকে এই দেহ ভান এৰিব লাগিব। নিজক আত্মা অশৰীৰী বুজাটো কষ্টকৰ কাম হয়। ইয়াকে কোৱা হয় ৰাজযোগ আৰু জ্ঞান। দুয়োটা শব্দৰে আহে। মানুহ যেতিয়া মৰে তেতিয়া তেওঁক কয় ৰাম-ৰাম কোৱা বা গুৰু লোক সকলে নিজৰ নাম দি দিয়ে। গুৰু মৰি যায় যদি পিছত তেওঁৰ সন্তান সকলক গুৰু কৰি দিয়ে। ইয়াত পিতা গুছি যায় যদি সকলো যাবগৈ লাগিব। এইয়া মৃত্যুলোকৰ অন্তিম জন্ম হয়। বাবাই আমাক অমৰলোকলৈ লৈ যায় মুক্তিধামৰ দ্বাৰা হৈ যাব লাগিব।

এইটোও বুজোৱা হয় যে যেতিয়া বিনাশ হয় তেতিয়া এই কলিয়ুগ সম্পূৰ্ণ তললৈ গুছি যায়। সত্যযুগ ওপৰলৈ গুছি আহে। বাকী কোনো সমুদ্ৰৰ ভিতৰলৈ গুছি নাযায়। ইয়াত তোমালোক সাগৰৰ কাষলৈ আহিছা সতেজ হ'বলৈ। ইয়াত তোমালোকে সম্মুখত জ্ঞান নৃত্য দেখা পোৱা, দেখুৱাই যে গোপ-গোপীয়ে কৃষ্ণক নৃত্য কৰাইছিল, সেই কথা এই সময়ৰ হয়। চাৰুক সন্তানৰ সম্মুখত পিতাৰ মুৰলী চলে। সন্তান সকলেও শিকিব লাগে। পিছত যিয়ে যিমান শিকে। বুজাব লাগে যে বেহদৰ পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ আশীষ লোৱা। হে ভগৱান বুলি কোৱা, তেওঁটো হ'ল ৰচয়িতা। নিশ্চয় স্বৰ্গই ৰচিব। এওঁ এজনেই পিতা হয় যি স্বৰ্গ ৰচনা কৰে সেইয়া আকৌ আধাকল্প চলে। পিতাই তোমালোকক কিমান যে ৰহস্য বুজাই। সন্তান সকলে কষ্ট কৰি ধাৰণা কৰিব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰৰ ৰহস্যও পিতাই কিমান পৰিষ্কাৰ কৰি কৈছে। ৮-৪ জন্ম চক্ৰক ব্ৰাহ্মণেহে স্মৰণ কৰিব পাৰিব। এইয়া হ'ল বুদ্ধিৰ যোগ লগাই চক্ৰক স্মৰণ কৰা। কিন্তু মায়াই ক্ষণে-ক্ষণে যোগ ভাঙি দিয়ে, বিঘ্ন পেলাই থাকে। সহজ হয় যদি সকলো পাছ হৈ যায়। লাখৰ মালা হৈ যাব। এইয়াটো

নাটকেই নিয়ম অনুসৰি চলে। মুখ্য হ'ল চ, তাৰ ভিতৰত পাৰ্থক্য থাকিব নোৱাৰে। ত্ৰেতাৰ অন্তলৈকে যিমানবোৰ ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী আছে, সকলোৱে মিলি নিশ্চয় ইয়াতেই পঢ়িব চাটগৈ। প্ৰজাও পঢ়িব চাটগৈ। ইয়াতেই ৰাজধানী স্থাপন হয়। পিতাইহে ৰাজধানী স্থাপন কৰে আৰু কোনো গুৰুৱে ৰাজধানী স্থাপন নকৰে। এইটোৱেই বহুত আশ্চৰ্য জনক কথা। সত্যযুগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য ক'ৰ পৰা আহিল? কলিযুগতটো ৰজা নাই। অনেক ধৰ্ম আছে। ভাৰতবাসী কংগাল হয়। অলিযুগৰ ৰাতি সম্পূৰ্ণ হৈ দিন আৰম্ভ হ'ল আৰু বাদশ্বাহী চলিল। এইয়া কি হ'ল! অল্লাহ অবলদিনৰ খেল দেখুৱাই নহয়। তেতিয়া ধনীৰ (কাৰুণ-অজস্ৰ ধনৰ মালিক) ধন ওলাই আহে। তোমালোকে চেকেণ্ডত দিব্য দৃষ্টিৰে বৈকুণ্ঠ চাই আহাঁ। ভাল বাৰু।

মাত-পিতা, বাপদাদা, সন্তান সকলো পৰিয়াল একেলগে বহি আছে। মিঠা মিঠা অতি মৰমৰ সন্তানৰ প্ৰতি মাত-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-

১) পিতাৰ সমান সকলোকে সতেজ কৰাৰ সেৱা কৰিব লাগে। চাত্ৰক হৈ জ্ঞান নৃত্য কৰিব আৰু কৰাব লাগে।

২) এই শৰীৰৰ মোহ এৰি পুৰণি ছুনিয়াৰ পৰা জীৱন্তে মৰিব লাগে। অশৰীৰী হৈ থাকিব কাৰণে অভ্যাস কৰিব লাগে। নিজকে স্বৰ্গৰ আশীষ পাবৰ কাৰণে যোগ্যতা অৰ্জন কৰিব লাগে।

বৰদান :- উৰণীয়া কলাৰ বৰদানৰ দ্বাৰা সদায় আগবাঢ়ি যাবলৈ সকলো বন্ধন মুক্ত হোৱা।

পিতাৰ হোৱা অৰ্থাৎ উৰণীয়া কলাৰ বৰদানী হোৱা। এই বৰদানক জীৱনলৈ আনিলে কেতিয়াও কোনো খোজতেও পিছপৰি নাথাকিব। আগুৱাইহে গৈ থাকিব। সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ লগত আছে যেতিয়া প্ৰতি খোজতে আগত থাকিব। নিজেও সদায় সম্পন্ন আৰু আনকো সম্পন্ন বনোৱা সেৱা কৰিব। তেওঁ কোনোধৰণৰ বাধাত নিজৰ খোজ নাৰাখিব। এনে বৰদানী সন্তান কাৰোৱেই বন্ধনত আহিব নোৱাৰে, সকলো বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হৈ যায়।

শ্লোগান :- যাৰ ওচৰত সৰ্ব শক্তি জমা আছে, প্ৰকৃতি তেওঁৰ দাসী হৈ যায়।